

УВЕРТЮРА И НАЧАЛО

Пет минути след полунощ в опушените стаи на „Хайбридж Газет“ Едисън Потър чу стъпки по стълбите, които идваха от печатницата. Погледна колко е часът и премести вечния календар на бюрото си на сряда, 22 март 1922 година. Редакторите му също бяха чули стъпките. Когато момчето за всичко му подаде коректурата на първото издание, топла и с незасъхнало мастило директно от пресата, те влязоха в стъкления му кабинет, застанаха в мълчалива дъга около бюрото му и почти не смееха да дишат.

Едисън насочи вниманието си към вестника и задъвка незапалената пура с категоричната целенасоченост на бдителен бик. Погледна първата страница: реклами и обяви; цените на царевицата и памука. Нямаше повторения и структурата бе достатъчно ясна. Прелисти и стигна до основното.

Градът тъжи за сър Барнабас Ласитър, баронет. Погребението се провежда в катедралата. Тълпи изпълват градските улици. Многолюдна панихида отбелязва забележителния живот на благодетеля на града.

Едисън изсумтя.

Продължи да прелиства бавно, докато мъжете около бюрото му се потяха от нерви. Имаше посвещения

на сър Барнабас, някои в стихове, две писма, които възхваляваха благотворителната работа на покойника, после следваха другите новини. Съдебен процес за убийство, задоволително долнопробен. Международни вести и бюлетин от двореца. Спортен свят. Текст за природата. Театрални новини.

Добре, помисли си Едисън.

Не коментираше, само от време на време пуфтеше. Единственият друг звук бе едва доловимото бръмчене на електрическите лампи и отчетливото тракане на телеграфа в другия край на редакцията.

Той прелисти за последен път и огледа рекламата, която изпълваше цялата задна страница. „Кралицата на Париж“ крещеше тя над скица на млада жена в старовремска бална рокля.

Госпожица Стела Станмор е звездата във великолепната нова постановка на любимото музикално представление на сър Барнабас Ласитър в памет на обичания собственик на „Империя“. Ще се изпълнява само две седмици с премиера и галавечер на 15 април. Всички постъпления ще отидат за Фонда на ветераните на Ласитър.

Едисън вдигна вежди.

– Дързък избор на представление, като се има предвид някогашната кариера на лейди Ласитър – отбеляза той.

Мъжете около него, нетърпеливи като глутница уипети, останаха неподвижни и мълчаливи. Това бе повратният момент.

– Печатайте.

Момчето за всичко изтича да предаде, а редактори-

те на отдели се отпуснаха, спокойни, че ще имат работа още един ден. Запалиха цигари и започнаха да се потупват по гърбовете. Едисън се облегна назад в стола, като най-сетне запали пурата и се загледа в тавана. Редакторите му все още търсеха пепелници и клечки кибрит, когато усетиха как вибрациите на включените преси разтърсват цялата сграда.

– Дързък избор – повтори Едисън.

Когато продълговатият часовник във входната зала на Ласитър Корт удари един, Фентън Хюит, иконом и прислужник на сър Барнабас, отвори вратите на библиотеката.

– Хиляди извинения, лейди Ласитър – каза той стреснато, когато видя, че Лилиан Ласитър седи зад писалището на съпруга си в средата на дългото помещение, потънало в сенки. – Смятах, че сте се оттеглили.

Лейди Ласитър вдигна поглед и се усмихна. На масата до нея имаше старовремска керосинова лампа, поставена до купчина светлокафяви папки, а тя държеше сребърна писалка в своята бледа, облечена в ръкавица ръка. До лакътя ѝ имаше кристална чаша с един пръст уиски в нея. Все още беше в елегантния черен тоалет, който беше носила на погребението, нямаше нито един косъм на главата ѝ, който да не си е на мястото, и под тази светлина можеше да мине за трийсетгодишна.

– Ще се оттегля след малко. Пратих Гладис да си легне преди час, бедното дете едва стоеше на краката си. Не ме чакайте, Хюит, ще се погрижа за лампите.

– Беше дълъг ден, госпожо – каза Хюит с надеждата да я убеди да си легне още сега.

– Така е, но мисля, че ако не прочета всичко, което подписвам, след като бедният Барни е вече в гроба, духът му ще ме преследва.

– Така е, госпожо, мисля, че би могъл – съгласи се Хюит.

– Моля, благодарете на персонала от мое име, Хюит. Струва ми се, че всичко днес мина много добре. Нали?

Двамата вдигнаха погледи към портрета на покойния ѝ съпруг, който висеше над камината. Сър Барнабас бе едър мъж със силни рамене и масивно тяло, с гъста кестенява брада и мустаци, заради които приличаше на Едуард VII, когато се бе възкачил на трона. Тук беше изобразен в своите церемониални дрехи в деня, в който бе получил почетното звание на град Хайбридж. Заедно с физическата прилика и цялата тази помпозност обаче портретистът беше успял да улови и част от хумора на баронета – дяволития блясък в очите му. Хюит беше доволен, че господарят му си беше намерил съпруга, способна да оцени тази негова страна. Спомняше си десетки пъти, в които беше заварвал семейство Ласитър – Индустриалният крал и Певицата, която той бе избрал за своя втора съпруга, жена, която на младини бе работила в една от фабриките му – да се кикотят като ученици на някоя глупост, която бяха прочели във вестника.

– Много добре, госпожо. Мога ли да ви донеса нещо?

– Не, благодаря. Но изпрати госпожица Фортескю при мен веднага щом пристигне на сутринта. – Тя замълча за момент. – Хюит, най-добре да ви кажа още сега. Реших да отпътувам веднага след галаприема в „Империя“.

Всички от персонала бяха съгласни, че лейди Ласитър се беше грижила достойно за съпруга си по време на дългото му боледуване, беше показала съпружеска всеотдайност, каквато никой не бе очаквал от нея, когато я беше довел у дома от Париж. Все пак тя бе по-млада от собствения му син. Да, тяхната всеотдайност бе

била взаимна и трогателна за гледане. Тя му беше донесла много щастие, а той ѝ беше купил театър.

– Радвам се да чуя, че ще си отделите малко време, за да се възстановите, госпожо. Може ли да попитам къде ще пътувате?

– Мисля, че до Ню Йорк.

– Колко стимулиращо. Ще вземете ли Гладис и госпожица Фортескю с вас?

Тя се усмихна.

– Ще ги взема. Те се грижеха за мен толкова добре през последните двама месеца години, Хюит. От мен не може да се очаква да се науча пак да се обличам сама и да се обаждам лично по телефона.

Той се поклони леко.

– Много добре, госпожо. А сега ще ви пожелаем лека нощ.

– Лека нощ, Хюит.

Той затвори тихо вратата след себе си и Лилиан отново насочи вниманието си към книгата пред нея. Половин час по-късно се подписа на указаното място, след това затвори писалката и бутна папката.

Достатъчно работа засега.

Тя се облегна назад в стола на съпруга си и извади едно писмо изпод папките. Беше написано на розова хартия с окръглен, неравен и много познат почерк. Лилиан вдигна чашата си с уиски и препрочете текста, докато отпиваше.

Скъпа, скъпа Лил! Толкова съжалявам да чуя новината за твоя Барни. Сигурно си съкрушена. Любав моя, тъкмо започвам репетиции за ново представление на „Бродуей“. Ще бъде абсолютен хит и имам много място в апартамента. Ела при мен! Мога да те запозная с абсолютно всеки, който

е някой в Ню Йорк и о, какъв град! Музиката, светлините – а янките са пълни сладури. Освен това много се впечатляват от тийли – макар Барни да бе само баронет, а не херцог или нещо такова. Моля те, ела! Остани месец или два. Ще се възстановиш след тези последни тежки седмици. Ще се грижа за теб и ще си прекарваме страхотно. Ще бъде точно като едно време, само че в много по-хубаво жилище! Поиниш ли онези стаи на Плас Пигал? И странния художник, който бе такъв тиранин, когато позирахме? Веднага ела! С цялата ми любов завинаги, винаги, винаги.

Еви

Еванджелиста д'Анджело с рождено име Еви Уилкинс, с което се бе сдобила много по-отдавна, отколкото караше хората да вярват, беше сред малкото хора, които можеха да наричат лейди Ласитър Лил. Лилиан сгъна писмото. Наистина помнеше жилището – долнопробна малка стая, в която беше крила ужасно разбитото си сърце, когато Еви беше пристигнала като торнадо. Тя имаше палаво чувство за хумор и остър език и бе преминала през Париж като комета, завличайки Лилиан със себе си в сърцето на Града на светлините, докато сред бурята от партита и хора, евтино червено вино една вечер и шампанско на следващата Лилиан беше започнала да се възстановява. Тогава бе срещнала и сър Барнабас.

„Странният художник“ бе Едгар Дега – типично за Еви да забрави това – и Лилиан още пазеше картината му, на която двете с Еви бяха изобразени да се готвят да излязат на сцената. Беше окачена в спалнята. Може би малко време, прекарано с Еви, щеше да помогне на сърцето ѝ да се излекува. Още две седмици книжа, посвещения и разправи с семейството на Барни, след

това една вечер в „Империя“, където щеше да маха от кралската ложа като Савската царица, а след това можеше да избяга за известно време. Представи си влака до Ливърпул и каютата първа класа в кораба „Бяла звезда“ до Ню Йорк.

Вдигна чаша към портрета.

– Ще ми се и ти да дойдеш, Барни, но обещавам, че ще се опитам да се забавлявам и за двама ни.

На полицай Питърс му беше студено, а сержант Чапмън се движеше прекалено бавно, за да накара кръвта да препуска през младите му нетърпеливи вени. Зави-ха от Сингър Стрийт по широката улица „Сейнт Мери Парейд“, която беше тиха толкова рано сутринта. Поне докато пред тях не се отвори врата и двама млади мъже в омачкани вечерни костюми и две жени не се изсипаха през вратите със стъклопис на „Роял Кафе“, като донесоха със себе си експлозия от светлина и шум. И двете жени държаха отворени бутилки шампанско. По-високият от мъжете известно време се мъчи да срещне цигарата си с пламъка от запалката, накрая едното момиче му помогна през смях, а после цялата група се качи в кремаво „Кросли Бугати“, което беше паркирано на няколко метра надолу по улицата.

– Не бива да карат, нали, сержант? – попита Питърс с надеждата, че всеки момент смяната му може да стане по-интересна.

– Вероятно не – отвърна по-възрастният и по-мъдър полицай и спря дискретно колата им в сенките. – Но по-добре да не се намесваме. Това са момчетата Ласитър.

– Какво? – Питърс беше шокиран. – Но нали погребяха дядо си тази сутрин! Е, вчера сутринта.

Сержант Чапман въздъхна така, сякаш беше таял тази въздишка с години.

– Така е, Питърс. По-големият, който сега извършва ужасни престъпления със скоростната кутия, е майор сър Едмънд Ласитър, вече втори баронет и председател на „Ласитър Ентърпрайзис“.

Колата подскочи напред, спря, пак подскочи и издаде гневен рев.

– Той е бил в армията, нали? – попита Питърс с внимателното любопитство на човек, който просто беше твърде млад, за да е служил.

– Казват, че да.

Бяха минали само четири седмици, откакто беше започнал работа, но Питърс вече се беше научил да не притиска старшия си сержант. Затова наблюдаваше мълчаливо как колата изсвистя с пълна скорост на завоя в края на улицата и после изчезна от погледите им.

Рей Кели седеше на излъсканата кухненска маса и четеше втория том на „Очертания на времето“ от Хърбърт Уелс под светлината на газена лампа. Смяташе, че текстът е много добре обоснован. Когато някой почука на вратата, той свали очилата си с телени рамки и затвори книгата.

– Влез!

Резето на входната врата се вдигна и неговият човек Шарпс влезе и донесе със себе си студен въздух. Мъжът огледа кокалчетата на юмруците си и извади от джоба си носна кърпа, за да ги избърше.

– Партридж осъзна грешката си и изпраща своите извинения, господин Кели – каза Шарпс. – Ще се поправи.

Кели кимна.

– И така трябва. Повече няма да правим бизнес с него. Дай му седмица да ни плати това, което ни дължи, и нека Търтън поеме неговия район. Искаме Партридж да е във от Хайбридж до края на месеца.

– Дотогава ще е достатъчно оздравял, за да си носи сам куфарите, господин Кели.

– Добре. И искам нашият театрален приятел да дойде да се видим. Трябва да си оправим сметките.

– Да, господин Кели.

Шарпс кимна и се оттегли, като се постара да спусне резето много внимателно. Рей Кели се върна към господин Уелс и записа малка спретната бележка в полето на книгата.

Пет часа по-късно на деветдесет километра от там автобус от Лийдс спря с тракане в село Уинчърч. Никой не се качи, но един пътник слезе. Беше висок, добре изглеждащ млад мъж с евтин куфар, но с прилично палто и открито, дружелюбно лице. Сивата му шапка с мека козирка го пазеше от йоркширския ръмеж.

На спирката го посрещна много по-възрастен мъж, който беше една глава по-нисък от него, облечен в работнически дрехи, а по петите го следваше коли.

– Джак Тредуел! – Възрастният мъж пристъпи напред и стисна ръката му. – Бих те познал навсякъде, макар да си се поизлъскал, а?

– Все още съм си аз, господин Бийти – отвърна Джак с усмивка и се наведе да почеше кучето зад ушите. Силният йоркширски акцент, с който беше напуснал дома си, се бе посмекчил. – Как сте вие с госпожа Бийти? Винаги е много мило от ваша страна да дойдете да ме посрещнете.

– А, вече сме Уолтър и Хилда за теб, Джак.

Кучето изляя, размаха щастливо опашка и мушна муцуната си обратно в ръката на Джак. Джак му се усмихна.

– Помниш ме, нали, Моли? След толкова много време? Предполагам, че и двамата сме се променили малко.

на галата ще затворим всичко. В знак на уважение към сър Барнабас.

Обърна се с гръб към тях за миг, скръсти ръце на гърдите си и се повдигна на пръсти. След това се обърна бавно. Те се подготвиха за продължението.

– Но от понеделник сутринта искам да ги разбийете! В понеделник, седемнайсети април, ще започнете да действате и докато госпожица Станмор завърши двуседмичното си участие, искам „Империя“ да осъзнае, че сме им измъкнали всяко качествено представление, всяка прилична пътуваща театрална трупа и цените им са подбити от балконите до кралската ложа. Никой, който играе в „Империя“, няма да бъде допуснат цяла година до моите театри в Хартшър, Ланкашър и Йоркшър. – Гласът му се снижи до ниско ръмжене. – Този нов директор е истински позор за града и за онзи театър. Ако семейство Ласитър искат да се правят на покровители на изкуството, нека спонсорират концерти в залите. Искам да ги прогоним от театралния бизнес в Хайбридж. Ясно ли е?

Управителите кимнаха.

– Това почтено ли е? – осмели се да попита директорът на театъра.

Олърдайс се втренчи в него, докато слабото лице без брадичка на мъжа не порозовя.

– Почтено? Това не е тенис! Не играем на терените на Итън, където благородници си разменят награди и си разказват колко са велики. Това е *бизнес*. – Той изсумтя. – Сър Барни щеше да разбере. Той печелеше парите си с тежка работа. Неговите наследници не предизвикват същото уважение. В мига, в който на семейство Ласитър им стане твърде трудно, ще купя „Империя“ – и то на честна цена. Но не се заблуждавайте, искам този театър и искам те да бъдат изхвърлени от бизнеса.